

Zitting 1981

16 127

Nadere regeling van het horen van minderjarigen in hen betreffende burgerrechtelijke zaken

Nr. 14

AMENDEMENTEN VAN DE LEDEN WESSEL-TUINSTRA EN NIJPELS

Ontvangen 24 augustus 1981

De ondergetekende stelt de volgende amendementen voor:

I

In artikel I, onderdeel A, worden aan artikel 902b, derde lid, twee zinnen toegevoegd, luidende:

Indien de minderjarige in Nederland verblijft doch buiten staat is zich naar de rechter te begeven, zal deze, of – in geval een rechterlijk college van de zaak kennis neemt – een daartoe aangewezen lid van het rechterlijk college, vergezeld door de griffier, de minderjarige te zijner verblijfplaats in de gelegenheid kunnen stellen zijn mening kenbaar te maken. Zou de rechter zich te dien einde buiten zijn rechtsgebied moeten begeven, dan kan hij de kinderrechter of - in geval de kantonrechter van de zaak kennis neemt – de kantonrechter van het werkelijk verblijf verzoeken de in de vorige zin bedoelde handeling te verrichten.

II

In artikel I, onderdeel P, wordt in artikel 972, zevende lid, na de derde zin een nieuwe vierde zin ingevoegd, luidende:

Indien het kind in Nederland verblijft doch buiten staat is zich naar de rechtbank te begeven, zal een daartoe aangewezen lid van de rechtbank, vergezeld door de griffier, hem te zijner verblijfplaats kunnen horen.

III

In artikel III, wordt de punt aan het slot van artikel 17 vervangen door een komma. Toegevoegd wordt de zinsnede: waarbij hem de bevoegdheden, bedoeld in artikel 902b, derde lid, tweede en derde zin, van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering toekomen.

Toelichting

De in artikel 902b, eerste lid, geformuleerde zinsnede «tenzij dit in verband met de lichamelijke of geestelijke toestand van de minderjarige niet mogelijk is» is te algemeen gesteld en zou, naar wordt gevreesd, ertoe kunnen leiden dat daarop in een aantal gevallen ten onrechte een beroep zou kunnen wor-

den gedaan om het kind in het geheel niet in de gelegenheid te stellen zijn mening kenbaar te maken. Ten einde dit zoveel mogelijk te vermijden wordt voorgesteld de rechter expliciet de bevoegdheid te geven het kind te zijner verblijfplaats te horen. Aldus komt ook beter tot uitdrukking dat alleen de omstandigheid dat het kind zodanig gehandicapt is dat het daardoor niet in staat is zich een mening te vormen, de rechter van de verplichting dit in de gelegenheid te stellen hem zijn mening kenbaar te maken kan ontslaan, van welke opvatting ook de wetsvoorsteller uitgaat (vgl. memorie van antwoord, blz. 3, derde volle alinea).

Voor een vergelijkbare voorziening, zie de artikelen 885, tweede lid, en 972, zesde lid, van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, alsmede artikel 895, tweede lid, van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, zoals dit is vastgesteld bij de Wet van 15 mei 1981, houdende onderbewindstelling ter bescherming van meerderjarigen (Stb. 1981, 283).

Voor de aanvulling van artikel 972, zevende lid, Rv. is te meer reden nu, blijkens de voorgestelde redactie het verhoor van het kind op het verzoek tot zijn adoptie uitsluitend in raadkamer kan geschieden. Een bepaling als die van de bij dit amendement voorgestelde nieuwe derde zin van artikel 902b, derde lid, kan hier worden gemist.

Wessel-Tuinstra
Nijpels